Annus XVI - Vol. XVI 3 Decembris 1924 Num. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Apostolicae, p. 449. - Epistolae, p. 462.

Acta SS. Congregationum: *S. Congregatio Consistorialis:* I. Utinen. - Concordien. Dismembrationis, p. 465. II. Augustan.-Monacen. De finium commutatione, p. 466. III. Provisio Ecclesiarum, p. 466. - *S. C. de Religiosis:* Approbationes, p. 467. - *S. C. de Propaganda Fide:* Nominatio, p. 468. - *S. Congregatio Rituum:* I. Romana seu Faliscodunen. Decretum super virtutibus ven. Luciae Filippini, p. 468. II. Benedictio Seismographi, p. 471. III. Benedictio Bibliothecae et Archivi, p. 472.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota: Romana.* Crediti, p. 473.

Appendix: *Sacrosancta Papalis Archibasilica Lateranensis:* Rogitus translationis et tumulationis exuviarum Leonis XIII P. M., p. 481.

Diarium Romanae Curiae: Udienza diplomatica. - S. Congregazione dei Riti: Congregazioni varie. - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, p. 483-488.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXIV

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.

Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.

Pro Italia, Lib. 18 — Extra Italiam, *Frs.* 24

Unius fasciculi, Lib. 3 —

« Bis fere in mense (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur »* (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XVI, n. 12 - 3 Decembris 1924)

ACTA PII PP. XI

Litterae Apostolicae

PAG.

I. *Ad lioras.* - Titulus Basilicae maioris pro curiali templo S. Petri Apostoli et S. Caeciliae V. et M., civitatis «Mar del Plata», in dioecesi de Plata. - *3 ianuarii 1924* 449

II. *Omnium Urbis.* - De centenariis sollemnibus Dedicationis Papalis Archibasilicae Lateranensis. - *22 octobris 1924* 450

Epistolae

I. *Quam recte.* - Ad Emum P. D. Ioannem, tit. S. Eusebii, S. R. E. Presb. Card. Csernoch, Archiepiscopum Strigoniensem, quinquagesimo appetente natali sacerdotii eius. - *4 octobris 1924* 452

II. *Ut ex officiosissimis.* - Ad R. P. D. Remigium Gandásegui y Garrochategui, Archiepiscopum Vallisoletanum: de conventu ad rem asceticam promovendam, tertio pleno saeculo ab obitu ven. Ludovici a Ponte, S. J., indicto. - *4 oct. 1924* 454

III. *Praeter eos.* - Ad R. P. D. Thomam Ludovicum Heylen, Episcopum Namurcensem, XXV acturum sui episcopatus natalem. - *7 octobris 1924* 455

IV. *Recentibus litteris.* - Ad Emum P. D. Michaelem, tit. S. Anastasiae, S. R. E. Presb. Card. De Faulhaber ceterosque Bavariae Archiepiscopos et Episcopos: officiosis litteris respondet ex annuo conventu datis. - *13 octobris 1924* 457

V. *De vicus instantes.* - Ad Emum P. D. Ludovicum, tit. Sanctae Mariae in Aquiro, S. R. E. Presb. Card. Dubois, Archiepiscopum Parisiensem: de cantu gregoriano in religiosis Sororum Carmelitarum Familia. - *13 octobris 1924* 458

VI. *Ante quam.* - Ad R. P. D. Celsum Costantini, Archiepiscopum tit. Theodosiensem, Delegatum Apostolicum in Sinis: de primo plenario Concilio Sinensi feliciter peracto. - *13 octobris 1924* 460

VII. *Sodalitatem istam.* - Ad R. D. Iacobum Ogier, antistitem urbanum, praesidem generalem Sodalitatis «pro Pontifice et Ecclesia». - *23 octobris 1924* 461

VIII. *Quam, sacerdote.* - Ad R. P. D. Ludovicum Petit, Archiepiscopum Atheniensem: de continuata eius curis Collectione Sacrorum Conciliorum Ioannis Dominici Mansi. - *5 novembris 1924* 463

IX. Ad Emum P. D. Ianuarium, Episcopum Albanensem, S. R. E. Card. Granito Pignatelli di Belmonte, XXV natale Episcopatus sui propediem acturum. - *20 novembris 1924* 464

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PAG.

I. *Utinen. et Concordien.* - Decretum dismembrationis et aggregationis. - *13 novembris 1923* 465

II. *Augustan.-Monacen. et Frisingen.* - Decretum de finium dioecesium commutatione. - *19 novembris 1924* 466

III. Provisio Ecclesiarum 466

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Approbationes 467

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Nominatio 468

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Romana seu Faliscodunen.* - Super dubio de virtutibus in Causa Beatificationis et Canonizationis Ven. Servae Dei Luciae Filippini, Fundatricis atque Antistitae Instituti Magistrarum Piarum ab eius cognomine nuncupatarum. - *23 novembris 1924* 468

II. Benedictio seismographi. - *13 februarii 1924* 471

III. Benedictio Bibliothecae et Archivi. - *23 iulii 1924* 472

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Romana. - Crediti. - *21 iunii 1924* 473

APPENDIX

SACROSANCTA PAPALIS ARCHIBASILICA LATERANENSIS

Rogitus translationis et tumulationis exuviarum Leonis XIII P. M. - *27 octobris 1924* 481

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza diplomatica 483

II. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni Preparatoria, Generale, Antipreparatoria e Ordinaria* 483

III. Segreteria di Stato: *Notificazione, nomine, onorificenze* 484

IV. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* 487

V. Necrologio 488

Annus XVI - Vol. XVI 3 Decembris 1924 Num. 12

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TITULUS BASILICAE MAIORIS PRO CURIALI TEMPLO S. PETRI APOSTOLI ET S. CAECILIAE VIRG. ET MART., CIVITATIS « MAR DEL PLATA », IN DIOECESI DE PLATA.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Ad oras Oceani Atlantici posita civitas, quae a Platensi mari vulgo *Mar del Plata* compellatur, iure meritoque ob loci amoenitatem, civiumque atque advenarum frequentiam, inter potiores Reipublicae Argentinae recensenda est. Praecipuum huius urbis ornamentum, curiale templum, Petro Apostolo et Caeciliae Virgini ac Martyri dicatum, structurae magnificentia, molis amplitudine, splendidis picturis, marmoreis altaribus et conspicuis artis operibus renidet. Innumerae fidelium turmae, ex omnibus dioecesis de Plata civitatibus atque oppidis peregre confluentes, hoc templum celebrant, plurimis itemque insignibus refertum relliquiis, quas inter memorare iuvat Ssmae Crucis D. N. I. C. lignum et corpora Ss. Mm. Severi, Maximi, Iustini, Donati, Gratiae atque Elpidiae. Antistites et Praesules civitatem invisentes, hoc quidem in templo Sacris operantur et conciones ad populum habent, quos inter Apostolicus Legatus, qui, annuente venerabili fratre Francisco Alberti, Ordinario de Plata, propediem, favente Deo, sollemnem templi ipsius peraget consecrationem. Haec animo repetentes, cum dilectus filius Aloisius Maria Fanton, hodiernus memoratae ecclesiae parochus, gravissimo suffultas ipsius Episcopi de Plata suffragio, preces humiliter adhibuerit, ut sacram enunciatam aedem ad Basilicae minoris dignitatem

evehere de Apostolica benignitate dignemur. Nos optatis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, collatis consiliis cum venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, omnibusque rei momentis sedulo studio perpensis, ad maiorem divini cultus splendorem et spirituale fidelium bonum, curiale templum Sancti Petri Apostolorum Principis et Sanctae Caeciliae Virginis ac Martyris, utroque nomine et titulo honoratum, in civitate exstans *Mar del Plata* appellata, intra fines dioecesis de Plata, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, ad dignitatem evehimus Basilicae minoris, cum privilegiis et honorificentiis quae minoribus almae huius Urbis Basilicis de iure competunt, nempe conopaei, omni tamen auri atque argenti ornatu ab eo excluso, tintinnabuli et stemmatis Basilicalis.

Haec statuimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum sub anulo Piscatoris, die II mensis ianuarii, anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri secundo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

II

DE CENTENARIIS SOLLEMNIBUS DEDICATIONIS PAPALIS ARCHIBASILICAE LATERANENSIS.

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Omnium Urbis et Orbis ecclesiarum matrem et caput, Lateranensem Ecclesiam, saeculo sexto decimo ab eiusdem dedicatione exeunte, sollemniter celebrare summopere decet, cum sedes Romanorum Pontificum ipsa sit propria, atque a christifidelibus omnibus, fere ab incunabulis religionis christianae, continenter frequentata et reverenter culta fuerit. Maius supra Basilicae ipsius Altare a tot tantisque Romanis Pontificibus decessoribus Nostris Sacra peracta fuerunt, sive antiquioribus sive recentioribus annis, a temporibus longissime a Nobis remotis ad dies usque in quibus rec. mem. Pius PP. IX catholicam

Christi Ecclesiam regebat: quum, ob rerum publicarum immutationes libertatisque defectum, sacrosanctam Lateranensem Patriarchalem aedem, sicut antea, Romanus Pontifex haud amplius invisere potuit. Qua de causa, anno quoque MDCCCLXXXVI, Basilica, munificentissimo aere pontificio longius in abside producta ac tessellis musivis expolitis ornata, Leo Pp. XIII, qui posthac ob suum erga hanc sacram Aedem amorem in eadem propriae sepulturae locum elegit, uni e Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus commisit, ut die, quo sic renovatum templum inauguratum est, supra Altare princeps, Papae reservatum, Sacra perageret. Continens enim est traditio, quod supra Basilicarum Urbis, quae Patriarchales ac Papales nuncupantur, Altare maius solus Pontifex Romanus sollemnia egerit, interdum tamen super idem, praestantissimorum factorum vel eorumdem commemorationum occasione data, temporibus etiam recentioribus, a Summo Pontifice, quin Sacrum inibi faceret impedito, uni Cardinali licentia celebrandi data est: quod quidem et in eodem Lateranensi templo accidit anno MDCCCCXIII, cum saeculares ibidem festivitates habitae sunt pro Constantini imperatoris edicto, per quod Ecclesia tandem, post tot tantasque persecutiones, in libertatem vindicata est. At hodierna sollemnia ceteris supereminent amplitudine: redit enim feliciter sextus decimus saecularis annus a Lateranensis Basilicae dedicatione; quin etiam festum proprium celebratur Altaris Nobis reservati, quod est Altare dedicationis templi sancti, quodque clerus et populus supplici prece lustrare debent. Quoniam vero adire templum venerandum Nostrum, Sanctissimo Salvatori dicatum in aedibus Lateranis, ibique divina litare, id quod maxime Nobis in votis esset, non licet nunc Nobis, eadem sollemni die centenaria delegamus venerabilem fratrem Nostrum Basilium S. R. E. Cardinalem Pompilj, Veliternensium Episcopum, dictae Basilicae et Capituli Lateranensis Archipresbyterum, Nostrumque in Urbe Vicarium in spirituali generalem, ut die Dominico, proximi mensis novembris nono, Nostra vice, Missam et alia divina officia in eodem templo in pontificalibus celebranda, ipse ad Altare maximum Summis Pontificibus reservatum, etsi Nobis absentibus, peragat, adstantibus Eminentissimis ac Reverendissimis S. R. E. Cardinalibus, nec non RR. DD. Praelatis, qui ius habent ad Cappellas Papales conveniendi, tamquam si coram Nobis Sacra illa celebrarentur.

Ad amplificandam autem sollemnitatem commemorationis centenariae huiusmodi aliam facimus facultatem, ex qua alter S. R. E. Cardinalis ad enunciatum Altare Pontificium, octavo Dedicationis die, sollemni ritu, Missam celebrare queat. Huiusmodi tamen licentiam, per has Apostolicas Litteras, uti mos est, pro hisce tantum duabus vicibus concedimus atque impertimur. Non obstantibus Constitutionibus et ordinationibus ac Lit-

teris Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, ceterisque contrariis quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXII mensis octobris anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD EM̃UM P. D. IOANNEM, TIT. S. EUSEBII, S. R. E. PRESB. CARD. CSERNOCH, ARCHIEPISCOPUM STRIGONIENSEM, QUINQUAGESIMO APPETENTE NATALI SACERDOTII EIUS.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Quam recte, quam merito s. m. decessor Noster Pius X, paulo ante quam ad caelestia evocatus est praemia, amplissimam Romanae Purpurae dignitatem in te collocarit, vel ex eo apparet et confirmatur, quod clerus populusque tuus, immo etiam Hungari omnes, ad apparanda sollemnia in quinquagesimum sacerdotii tui natalem – qui dies erit huius mensis duodevicesimus – conspirant et ardent. Ex hac enim civium tuorum consensione, te praecipua quadam ratione honestare tibique talem eventi faustitatem gratulari gestientium, nemo non colligat, operam a te in Ecclesiae patriaeque bonum diutissime impensam non modo in Hungariae finibus plurimi duci atque aestimari, sed gratas etiam studiosasque popularium istorum devinxisse tibi quam maxime voluntates. Cum autem Iesu Christi Vicarium, eundemque oecumenicum catholici orbis Episcopum, deceat in primis, si qua venerabilibus fratribus in episcopatu suis singularis ac praeclara incidat laetitiae causa, eius in partem venire laetitiae, de diuturno hoc tuo sacerdotalis et pastoralis vitae curriculo cur non aliquid, in commune solacium, delibemus? Quo in genere vel si annos praetereamus, quos cum in clericorum institutione, tum in sacri exercitatione ministerii, tum denique in gravissimis apud Strigoniensem Curiam perfungendis officiis sacerdos exegisti, mirum, postquam ad episcopalem evectus es dignitatem, qua novi muneris intellegentia quantoque animi ardore dioecesim Csanadiensem et archidioeceses Colocensem et Strigoniensem, aliam ex alia, regundas suscepisti. Quod autem visus es duabus prioribus magis ostensus quam datus, cum, brevi, ad honorificentissimam omnium ex Hungaria sedem translatus sis, id ipsum nonne argumento est illius, quam

faciebas sustinebasque, maximarum rerum exspectationis? Quam quidem te spem prorsus explevisse, res est, ut ante oculos civium tuorum posita, ita Nobis plane cognita atque perspecta. Vix sane Strigoniam, in pristinum sedulitatis tuae campum, plaudentibus omnibus, Archiepiscopus rediisti, non tam pastoralis actio tua longius latiusque patuit atque ad plures pertinuit, quam intentior facta est ac multo vehementior. Te enim curante vel patrono, hoc undecim annorum gubernationis tuae spatio, aedes lycei magni Tyrnaviensis affabre refectae sunt; museum christianum, quod decessor tuus Pater Cardinalis Simor condiderat, item restitutum, ornatum, locupletatum; Budapestini inque suburbio, praeter tres et viginti constitutas ab integro paroecias, longe plures erectae, ad animarum salutem quoquo pacto procurandam et tenuiores inopesque e populo sospitandos, religiosae domus; duae praeterea aedes sacerdotibus attributae, qui, eodem usi contubernio, christianam, puerorum praesertim, institutionem in se, peculiari quodam modo, reciperent. At alia profecto laus in te, dilecte fili Noster, elucet, minime indigna quam publice commemoremus: dicimus eloquendi facultatem, qua iam tum, cum, a sacerdotio recens, cooperatoris, ut aiunt, officio fungebaris, mirifice usus es, sive contiones ad populum haberes, sive in coetibus erudite dissereres. Quam quidem tuam dicendi facultatem, cum solida doctrina cumque vehementi rei catholicae tuendae provehendarumque regni utilitatum studio coniunctam, putamus effecisse, ut ter, communibus civium tuorum Szakolcensium suffragiis, orator legibus ferendis deligereris. Atque etiam nunc, quaecumque aut clerum aut populum alloquendi tibi datur occasio, eam libenter nancisceris, ut divinum verbum, et catholicam de iis quaestionibus, quae plus hodie agitantur, doctrinam diserte explanes ac scientissime. Respicito igitur fidenter in quinquennia haec decem sacerdotii tui, cum tranquillo te esse animo iubeat praestitus tam diu tamque diligenter Deo Ecclesiaeque famulatus. Quae autem proxime accepturus es ab tuis pietatis amorisque pignora ac testimonia, iis paternum Nostrae gratulationis officium in cumulum adiicimus; cupimusque tibi uno tempore, ut archidioecesi et Hungariae omni in plurimos annos vegetus incolumisque serveris atque adsis. Interea ad votum eiusmodi Nostrum atque omen accedat apostolica benedictio, quam, caelestium donorum auspicem et singularis benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, et universo clero populoque tuo peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IV mensis octobris anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

II

AD R. P. D. REMIGIUM GANDASEGUI Y GARROCHATEGUI, ARCHIEPISCOPUM VALLISOLETANUM: DE CONVENTU AD REM ASCETICAM PROMOVENDAM, TERTIO PLENO SAECULO AB OBITU VEN. LUDOVICI A PONTE, S. I., INDICTO.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Ut ex officiosissimis litteris, quas ad Nos nuper dedisti, iucunde didicimus, occasionem nanctus tertii pleni saeculi ab obitu Ludovici a Ponte, e Societate Iesu, qui, vitae sanctimonia pietatisque magisterio clarissimus, mirabilibus de virtutum disciplina deque rerum divinarum contemplatione commentariis, iisdemque in praecipuos Europae sermones conversis, Vallisoletum, patriam istam suam, inlustravit, decrevisti, venerabilis frater, a die tertio ac vicesimo ad tricesimum huius mensis istic, in sede honoris tui, de re ascetica et mystica haberi Conventum. Quem quidem Conventum cum magno populi concursu ac spirituali emolumento habitum iri, ipse ardor portendere videtur, quo saluberrimo eiusmodi consilio plausum undique est; id autem Nosmet, perinde ac te, delectat ac commovet, quod in re, quae prima specie pauciores afficere posse videretur, non modo sacri Ordinis viri – in iisque Cardinalis Archiepiscopus Toletanus, Nuntius in Hispania Noster et regni Episcopi ad unum omnes – sed laici quoque homines, publici civitatum oppidorumque curatores et civilium sodalitatum socii sese aut Congressui adfuturos aut operam incepto provehendo daturos suam ultro libenterque spoponderunt. Hispanos autem edoceri omnes, qua via ad altissimam vitae perfectionem contendant, eo pluris interest, quo aequius est magisque oportet, apud nationem fidei catholicae retinentissimam non oblitterari, immo potius renovari veterem eius sanctitatis laudem, quae in plurimis e gente vestra antehac nullo non tempore eluxit ac viguit. Quod ceteroqui scripsisti, velle te « haec pietatis et christianae perfectionis certamina » sub Nostra « paterna custodia » institui, id, ut recte scripsisti, ita pergratum habuimus; oculisque in vos, quemadmodum postulas, intentis, iam nunc laboribus vestris bene precamur, in eamque spem erigimur fore, ut ex ineundis propediem coetibus uberrima gratiarum utilitatumque copia in patriam vestram, Nobis carissimam, defluat. Quarum interea auspicem, paternaeque caritatis Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, clero populoque tuo, itemque omnibus qui istuc conventuri sunt, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IV mensis octobris anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

III

AD R. P. D. THOMAM LUDOVICUM HEYLEN, EPISCOPUM NAMURCENSEM, XXV ACTURUM SUI EPISCOPATUS NATALEM.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Praeter eos, qui ob mutuas officiorum necessitudines sunt tibi coniunctiores – Praemonstratenses dicimus viros, qui haud exigua Ordinis incrementa tibi, sodali suo, debent, itemque sacerdotes ac fideles e plus septingentis dioecesis istius paroeciis, qui etiam maiorem beneficiorum copiam tibi acceptam referunt – iure meritoque censemus, quo die quintum ac vicesimum ages episcopatus tui natalem, ne eos quidem fore a tali eventi faustitate alienos, qui extra Belgicam rei catholicae universae vicissitudinibus intentiorem cogitationem curamque adhibere consueverunt. Etenim cui non sit auditum experiendove cognitum aut de provecta a te sociali, quam vocant, actione, aut de opera a te, Consilii Praeside, data Conventibus inter nationes Eucharisticis apparandis ad effectumque adducendis? Verum qui, praeterea, pastoralis gubernationis tuae curriculum seorsum consideret, is profecto haerebit, quaenam potiora habeat et commemoret. Vixdum enim dioecesim Namurcensem, fel. rec. decessoris Nostri Leonis XIII, tibi benevolentissimi, iussu, moderandam susceperas, cum, non tam, ceteroqui explorata, doctrinae virtutumque laude, quam humanitate ac benignitate, tuorum tibi devinxisti animos: quorum deinceps reverentia ac studium nunquam non crevit, nedum defervescendo intercideret. Nam tenuiores potissimum homines eosque omnes, qui maiora ex bello mala et incommoda perpessi sunt, gestare in oculis diceris et, salva doctrinae principiorumque integritate, ad caritatis legem omnia dirimere, caritate prosequi universos e grege paternaque indulgentia: unde fit, ut qua late dioecesis patet, exemplo inducta vel confirmata Pastoris, pax regnet et consensio animorum et caritas. Quodsi tui, in tantis impietatis vitiorumque incitamentis, avitam fidem morumque integritatem mordicus tenent, id nonne magnam partem navitati tuae tribuendum, qui, cum popularem christianae doctrinae institutionem provexeris, tum novas scholas, quae liberae nuncupantur, excitasti ut pueri ac iuvenes catholice sentire perdiscerent, tum etiam diaria ephemeridesque aut passim condidisti aut latius opitulando propagasti, unde populus ad recte cogitandum agendumque proficeret? Nec quicquam, ut rem religiosam vel oeconomicam vel socialem augeant, dioecesani experiuntur, quin consilio ipsemet praesidioque tuo eiusmodi experimenta regas et fulcias;

id enim habes tibi propositum, nulla ut paroecia iis careat institutis, quae mortales ad christiane, praetereaque commode quantum per humanam condicionem licet, vivendum conducant, nulli ut parocho optimorum civium flos ac robur non adsit, qui divinarum rerum scientiae germanaeque pietatis sese exhibeant ac praestent apostolos. At reliqua pastoralis actionis tuae promerita praeterire si licet, silere equidem non possumus de praeclara illa tua cum Romano Pontifice coniunctione, quae ex reverentia et obedientia et studio, immo ex deditione constat plenissima. Quid, quod ab ipsis episcopatus tui primordiis, quasi cor tuum a thesauro suo abesse ullo pacto non posset, Apostolicam Sedem veneraturus, saltem quotannis, saepe plus semel in anno, in hanc Almam Urbem convenisti? Atque gregem istum tuum nonne, pastoralibus litteris et contionibus, ad Vicarium Iesu Christi praecipue colendum incendisti perpetuo? Cum autem, postremi belli tempore perque annos bellum proxime consecutos, ne apud vos quidem deforent, qui, animo angustiis aegritudinibusque exasperato, Pontificem criminarentur, neutrarum partium, quemadmodum communem omnium Patrem decebat, studiosum, eiusdemque documenta et facta male acciperent atque interpretarentur, tali ipse contentione eoque exitu ista opinionum commenta, quae essent periculi plena, refutasti ac diluisti, ut filii tui in debita Romano Pontifici pietate et caritate confirmarentur; nedum ab ea misere desciscerent. Cuius quidem pietatis obtemperationisque spiritu cum clerum populumque tuum cotidie interius pleniusque imbueris, iam facile sequitur, ut, quaecumque Apostolica Sedes praecepta edit vel consilia, ea in Namurcensi dioecesi et obsequenter excipiantur et accurate serventur. Quamobrem plura in usum apud vos inducta sunt, unde communis antehac consuetudo nonnihil refugere videbatur: exempli causa, ut crebrius, immo cotidie, populus divinum suscipere epulum assuesceret; ut pueris ad caelestem mensam primum accedere privato ritu liceret; ut legibus liturgicis, itemque proximorum decessorum Nostrorum de gregorianis concentibus deque musica sacra praescriptis, religiose pareretur; ut sodalicia Augusti Sacramenti, aliaque saluberrima instituta, in singulis paroeciis conderentur. Quoniam vero de sanctissima Eucharistia mentio huc incidit, scito, Nos magna cum animi Nostri voluptate accepisse, quotannis, vertente aestate, in unoquoque e triginta sex decanatibus, unde dioecesis constat, paroeciam in orbem deligi, in qua conventus eucharisticus habeatur; eundemque cum non illius tantummodo paroeciae, sed totius quoque regionis cives certatim participent, mirum quantum spiritualis emolumenti inde capiatur. Quae quidem praeclara pastoralis, quo flagras, studii argumenta, ut digna Nobis visa sunt quae publice commemoraremus, ita dioecesanis tuis ad paranda in faustum

eventum laeti memorisque animi sui testimonia stimulos admoverunt. In quo placuit profecto comperire, edixisse te, quantacumque a tuis pecunia in natalem eiusmodi celebrandum corrogabitur et conferetur, eam omnem domui erigendae attribui, quae sacerdotes senes vel aegros gratuito excipiat hospitio: futurum ita est, ut memoria quinti ac vicesimi anni, ex quo episcopatum inivisti quemque vehementer tibi, paterno votorum ominumque officio, gratulamur, mansuro apud posteritatem monumento consecretur. Quo autem sollemnia, quae mense hoc exeunte Namurci agi decretum est, maior spiritualis utilitatis ubertas consequatur, damus tibi libenter, ut semel, quo die ex iis celebritatis diebus malueris, Nostro nomine adstantibus benedicas, proposita iis plena admissorum venia, usitatis condicionibus lucranda. Caelestium interea donorum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, et universo clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VII mensis octobris anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

IV

AD EM̃UM P. D. MICHAELEM, TIT. S. ANASTASIAE, S. R. E. PRESB. CARD. DE FAULHABER CETEROSQUE BAVARIAE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS: OFFICIOSIS LITTERIS RESPONDET EX ANNUO CONVENTU DATIS.

Dilecte fili Noster, venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Recentibus litteris, quas, cum annuum Frisingae episcopalem conventum iniretis, ad Nos communiter dedistis, eo libentius rescribimus, quo plus Nobis eaedem, in tantis Apostolici muneris sollicitudinibus, attulere solacii. Gavisi enim sumus de amplissima pietatis et studii et obedientiae vestrae testificatione, quam profecto noveramus non exteriore et usitata quadam verborum comitate contineri, sed ab interiore sensu probataque factis voluntate proficisci. Quod autem beneficia in populum vestrum a Nobis collata grati animi effusione recolitis, id, quemadmodum vestrae mollitudinem humanitatis luculenter ostendit, ita Nos iubet, memores piosque Deo gratiam habere, qui Vicario suo facultatem necessitatibus vestris subveniendi benigne fecerit ac faciat. Utrumque vero, cum observantiae, tum humanitatis, explevistis officium, quando, occasione anniversarii Coronationis Nostrae diei, gregem quisque vestrum

ad Nos honore prosequendos precibusque iuvandos, sollemnibus intra atque extra Aedes sacras habitis, vocavistis: quem quidem morem, non sine ipsorum fidelium utilitate apud plerasque per orbem dioeceses inductum, vos quoque posthac in omni Bavaria, nomine *Dominicae Papae*, quotannis servari decrevistis. At aliae occurrunt haud minoris momenti causae, unde animi voluptatem hauriamus. Scribitis enim, elapso vos mense iulio alios Frisingam, alios Bambergam, creberrimo cum clero ac populo, convenisse, ut saecularia sollemnia sanctorum Corbiniani episcopi et Henrici imperatoris per octo dies ageretis; egisse autem eo successu, ut auctum eorundem Sanctorum cultum copiosi item aeternae animarum salutis fructus consecuti sint. Quae tam ad legendum cogitandumque iucunda quo pacto fiat ut vobis non gratulemur? Eiusmodi quidem fructus, quos Iubilaeo maximo indicendo Nobismet ipsis proposuimus, in populo vestro ut capiatis uberiores, ad hanc Almam Urbem per Anni Sancti decursum adeundam catholicos Bavaros vehementer aut hortati iam aut hortaturi proxime estis, ut dicitis: quorum communium filiorum utinam quamplurimos admittere coram et ad perfectius christianae vitae institutum arctioremque cum Romano Pontifice coniunctionem – si quidem stimulis indigent – alloquendo excitare possimus. Vos autem omnes postremo dilaudantes, quod, pro optatis Nostris, parati estis ad Institutum Orientale, heic providentia decessorum Nostrorum conditum, aliquem mittere, quantum vobis licuerit, alumnum, caelestium gratiarum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis, dilecte fili Noster, venerabiles fratres, universoque clero ac populo dioecesis cuiusque vestrae, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XII mensis octobris anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

V

AD EM̃UM P. D. LUDOVICUM, TIT. SANCTAE MARIAE IN AQUIRO, S. R. E. PRESB. CARD. DUBOIS, ARCHIEPISCOPUM PARISIENSEM: DE CANTU GREGORIANO IN RELIGIOSIS SORORUM CARMELITARUM FAMILIIS.

Eminentissime Seigneur, — De vives instances Nous ont été faites de votre part, Eminence, ainsi que de la part de plusieurs autres personnalités, pour que Nous déclarions Notre pensée au sujet du chant grégorien en relation avec la récitation sans notes, dite *recto tono*, en usage aux

Carmels de France, et ceci dans le but de faire cesser des doutes, des incertitudes et des anxiétés qui se sont vérifiées à ce propos. Le désir de répondre adéquatement, autant qu'il dépend de Nous, à cette instance et à ce noble but, Nous a fait considérer:

a) que Pie X de s. m., par le *Motu proprio* 22 Novembre 1903, faisait une prescription générale du chant grégorien dans les fonctions du culte;

b) que le même Pie X, par Rescrit 12 octobre 1911, en réponse à la demande de quelque Carmel, accordait gracieusement ou ordonnait: « servetur consuetudo ab origine »;

c) que les Constitutions primitives du Carmel prescrivent pour l'Office choral la récitation *recto tono* ou sans notes, et que rien n'a été modifié, à cet égard, par la récente (février 1924) révision des mêmes Constitutions de la S. Congrégation des Religieux;

d) que l'exception (surtout si elle est très limitée) n'infirme pas la règle et que la spécialité de l'office choral en usage aux Carmels est nécessairement très restreinte et isolée, assez justifiée d'ailleurs par le caractère même de toute la vie et profession de l'Ordre;

e) que, rigoureusement parlant, il n'est même pas question d'une exception proprement dite, ne s'agissant pas, au fond, d'un chant différent du grégorien, mais d'une simple récitation;

f) qu'enfin, dans quelques Carmels d'Espagne, le chant grégorien est en usage depuis quelque temps déjà et que certains Carmels français semblent favorables à l'adopter aussi.

Pour toutes ces considérations Nous jugeons à propos de devoir déclarer et Nous déclarons ce qui suit:

I. Nous n'avons eu et n'avons aucune intention de donner des ordres précis, ni d'exprimer des désirs formels au sujet des usages choraux susdits reçus par les Carmels de France ou de n'importe quel autre pays, laissant libre chaque Carmel de se conformer à l'un ou l'autre usage selon que l'exigent les conditions locales.

II. Notre agrément pour l'usage du chant grégorien adopté par quelques Carmels, ne veut pas dire que la récitation *recto tono*, maintenue par d'autres, Nous soit moins agréée, car si Nous apprécions la conformité à la pratique commune de la liturgie, Nous apprécions aussi la fidélité aux traditions de famille légitimement reconnues et autorisées.

C'est vous dire, Eminence, les félicitations et les souhaits que Nous réservons à l'activité incessante que votre zèle, depuis de si longues années, consacre au triomphe du grégorien sur tous les autres chants dans les fonctions liturgiques.

C'est aussi vous dire avec quels sentiments de toute particulière bienveillance Nous accordons la Bénédiction Apostolique à vous, à votre Archidiocèse, à toute la France.

Du Vatican, le 12 Octobre 1924.

PIUS PP. XI

VI

AD R. P. D. CELSUM COSTANTINI, ARCHIEPISCOPUM TIT. THEODOSIENSEM, DELEGATUM APOSTOLICUM IN SINIS: DE PRIMO PLENARIO CONCILIO SINENSI FELICITER CELEBRATO.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Ante quam Vicarii et Praefecti Apostolici, sacris Missionibus immensae istius reipublicae praepositi, tecum in Concilium Plenarium coirent, Litteras tibi inscripsimus spei laetitiaeque plenas, quibus vobis omnibus vehementer optabamus, ut eventum istud plane singulare, in Sinisque antea inauditum, ad fidem Christi latius propagandam firmiusque stabiliendam quam plurimas quamque maximas haberet utilitates. Spem quidem hanc Nostram nec fuisse nec fore inanem, nisi allati huc celeriter nuntii de Concilii laboribus, deque permotis rituum sanctitate ac celebritate Sinensium animis, aliquo pacto significassent, ex ipsa a vobis data, Concilio absoluto, ad Nos communiter epistula iure optimo coniecissemus. Memorabile sane spectaculum cepere oculis omnes, quotquot in urbe Shanghai frequentissima, eo tempore, versabantur: conspicere nempe licuit homines unum in locum congregatos e nationibus bene multis, e clero saeculari atque e religiosis paene omne genus sodalitatibus, qui nulla originis morumque varietate ac dissimilitudine distinebantur atque impediebantur, quominus in unitate fidei et vinculo caritatis non illa quidem quaererent ac decernerent quae sua vel patriae ac sodalitatis cuiusque suae interessent, sed ea prorsus atque unice quae ad aeternam Sinensium salutem pertinerent. Dolemus profecto, in regionibus istis, quae *albae ad messem* videantur, ex bellis intestinis saevius aut rei catholicae incrementa intercipi aut christifidelibus et Missionum stationibus caedis vastitatisque conflari pericula: utinam pro optatis vestris quae ad Nos detulistis quaeque communia vobiscum habemus, « quam citissime pax Christi, etiam in Sinis, tamquam in regno Christi stabiliatur atque usque in finem perseveret ». Sollicita igitur prece Deo benignissimo instandum, ut, tanto martyrum sanguine tantisque missio-

nalium laboribus et aerumnis in miserationem istius populi commotus, Ecclesiam suam, Sinis quam primum ad veram fidem religionemque conversis, innumerabili prole augeat ac laetificet; nec a vobis dissentimus, scribentibus praeterea, eiusmodi conversionem ipsi totius orbis terrarum paci ac prosperitati fore utilissimam. Certe, nemo non videt, arduum, qui istic impenditur in animas Christo lucrandas laborem, catholicorum omnium ope ac largitate adiuvari et fulciri oportere. Ad Nos, ceteroqui, quod attinet, sacris istis Missionibus non modo quantum facultas feret, adfuturi Nosmet ipsi sumus, sed etiam officio Nostro communis caritatis in earum praesidium invocandae non defuturi, ut decessores suo Nostri non defuerunt. Quibus quidem de rebus a te, venerabilis frater, Plenarii Concilii Patres, in suum quemque territorium reversos, edoceri cupimus; iidem vero ne obliviscantur, se Nobis in medullis haerere, suumque apostolatum a nullo pluris fieri quam a Nobis, qui Petro in apostolatus principatu successimus. Caelestium interea gratiarum conciliatricem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, universisque Sinensis Concilii Plenarii Patribus, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XII mensis octobris anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

VII

AD R. D. IACOBUM OGIER, ANTISTITEM URBANUM, PRAESIDEM GENERALEM SODALITATIS « PRO PONTIFICE ET ECCLESIA ».

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Sodalitatem istam inter nationes constitutam, iucunde equidem legimus, alibi, etsi tantis horum temporum conflictatur difficultatibus, bona ea condicione esse qua antehac fuit, alibi, latius propagatam, uberiores edidisse fructus, alio denique, ut in Poloniam, ut in Sinas, invectam esse feliciter. Quae cum illuc potissimum spectet, ut mentes animosque sodalium et externorum Romano Pontifici arctius obstringat, nulla Nobis potest esse cum s. m. decessore Nostro Pio X dissensio, qui ad vos olim scribebat, Sodalitatem vestram, inspecta eius utilitate atque opportunitate, satis laudari non posse. Certe inter ea, ad quae, proxime superioribus annis, agitatio vestra pertinuit, duo digniora memoratu videntur: alterum, quod, qui « dies Pa-

pae » suavissima sane appellatione significari consuevit, eum in paroeciis, quanto pluribus licuit, agendum curavistis, fidelibus precum officio, sacrae susceptione Synaxis divinique verbi praedicatione in Ecclesiae adspectabilisque eius Capitis obsequium studiumque exardescentibus; alterum, quod Pontificis necessitatibus levandis alendaeque ipsius in bonam causam inque egenos omnes liberalitati maiorem sodales stipem aut de re sua dederunt aut undique conrogarunt. At vero spiritum, quo imbuta est inde ab initio Sodalitas quemque vos adhuc integrum laudabiliter retinuistis, non tam servari posthac incolumem quam cotidie acrius foveri quoquo pacto oportet. Ad rem maxime proderit, si graviora Romanorum Pontificum Acta et documenta sodales non ignorent, quin immo et legendo et meditando in sucum et sanguinem convertant. Quando enim rectam perceperint doctrinam de divina Ecclesiae constitutione et de Romani Pontificis auctoritate, itemque germanam habeant notionem earum, quae rei publicae debent cum Ecclesia intercedere necessitudines, discent non modo veteres recentioresque errores refellere, sed etiam grato Apostolicam Sedem amantissimoque animo prosequi, quam noverint sibi ducem tam certum ad fidei constantiam aeternaeque salutis adeptionem a benignissimo Deo constitutam. Nec minus commode sodales vitam eorum ac scripta calleant, qui superiore aetate ardenter pro Pontifice et Ecclesia propugnavere. Digni profecto ii sunt, quos vestris, dilecte fili, ad imitandum proponatis; etenim, etiamsi eorum memoria vel apud nonnullos catholicos iaceat, attamen talibus Ecclesia defensoribus eget – ut ii fuere – qui in improborum offensionem invidiamque, quotiescumque res postulat, incidere nec recusent nec dubitent. Iam nihil est reliquum, nisi ut Sodalitati vestrae Nobis carissimae maiora in dies incrementa cupiamus: quorum quidem conciliatricem, paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, ceteris qui Foederi vestro in sua quisque natione suove quisque loco praesunt, et sodalibus universis, sive e clero sint, sive e populo, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIII mensis octobris anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

VIII

AD R. P. D. LUDOVICUM PETIT, ARCHIEPISCOPUM ATHENIENSEM: DE CONTINUATA EIUS CURIS COLLECTIONE SACRORUM CONCILIORUM IOANNIS DOMINICI MANSI.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quam, sacerdote I. B. Martin adiutore, typis Huberti Welter ad laudabile inceptum magnifice conspirantis, continuandam susceperas Ioannis Dominici Mansi sacrorum Conciliorum Collectionem, eam iam nunc, te curante, properare ad exitum, vidimus, haud ita pridem, perlibenter, cum duo volumina a te Nobis officiosissime oblata pervolutaremus, quorum alterum Concilii Oecumenici Vaticani Acta Praesynodalia, alterum Synodalia a prima Congregatione ad totam undetricesimam contineret. Dum autem pervolutabamus, non modo subiit cogitatio animum, quanto id maximae molis opus studio tibi et labore stetisset, sed etiam spes bona laetaque incessit, fore ut reliqua, quae edenda superessent, volumina brevi in lucem prodirent. Etenim, cum id unum petat Ecclesia *ne ignorata damnetur*, quo facilius in communem omnium, at saltem studiosorum, notitiam postremi illius Concilii Acta pervenerint, eo quidem clarius patebit, quam inscienter, quam temere, quam impudenter Ecclesiae adversarii fecerint, cum s. m. decessoris Nostri Pii IX consilium, eiusdemque effectum consilii, criminati sunt. Quisquis profecto litterarum monumenta attente consideret, quae ad diuturnam Concilii apparationem atque ad ipsos gravissimi celeberrimique Episcoporum consessus labores referuntur ac pertinent, eum necesse est, nisi animo sit in religionem infestissimo praeiudicatisve obcaecetur opinionibus, huc demum evadere, ut agnoscat fateaturque, non sine divino afflatu et praesidio Vaticanam universam Synodum et paratam et indictam et habitam esse; Pontificem praeterea, tot nominibus aeternitati atque immortalitati commendatum, non tam aetatis suae opportunitati – quod censores imbecilla acie negabant – serviisse, quam futuri temporis prospexisse ac praesensisse necessitates. Tibi igitur cum maximam habeamus gratiam, tum stimulos, si modo opus est, adiicimus, ut pergas alacer utilissimumque insequaris inceptum: quod ubi perfeceris, praeterquam quod tibi exegeris monumentum aere perennius, praeclare etiam de Ecclesia Sancta Dei promeritus eris. In quo caelestis sapientiae, bonorum adiutricis operariorum, adsint tibi lumina, precamur; horum autem auspicem, paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, venerabilis

frater, et clero populoque tuo apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die v mensis novembris anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

IX

AD EMUM P. D. IANUARIUM, EPISCOPUM ALBANENSEM, S. R. E. CARD. GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE, XXV NATALEM EPISCOPATUS SUI PROPEDIEM ACTURUM.

Venerabilis frater Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Nos sane delectat optimo cuique, si quid ipsi, divinae bonitatis gratia, faustum eveniat, gratulari in laetitiaeque partem venire; maxime vero si de aliquo agatur ex purpuratis Patribus, qui quidem, cum tam praecipuam Dei Vicario in regenda Ecclesia operam navent, praecipuam quoque a Nobis, uti par est, benevolentiam merentur. Itaque libentes admodum certiores facti sumus natalem te his diebus celebrare episcopatus tui quintum et vicesimum; eo magis quod neminem latet quam praeclare gesseris, hoc toto tempore, boni Pastoris partes, virtute simul et exemplo praefulgendo. Siquidem mirari Nos consuevimus, non modo illa animi tui ornamenta dignitatemque agendi, ut multa quidem munera, in catholicae rei emolumentum, eximie expleres, sed etiam vitae sanctimoniam, ut divinae gloriae aeternaeque proximorum saluti peculiari quodam studio semper incumberes. Quare facere non possumus quin debitas tecum Deo grates solvamus quod tantopere sollertiam tuam fortunarit; eumque enixe precamur ut multos praeterea tibi annos, meritorum similiter plenos, concedere benigne velit. Quo autem hanc fausti eventus laetitiam aliquo cumulemus pontificio munere, tibi damus ut, quo die volueris, sacris sollemni ritu operatus, adstantibus Nostro nomine benedicas, plenariam eisdem admissorum veniam proponens, usitatis Ecclesiae condicionibus lucrandam. Atque in caelestium donorum auspicium itemque in peculiaris benevolentiae signum, apostolicam benedictionem tibi, venerabilis frater Noster, tuisque omnibus amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XX mensis novembris anno MDCCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

UTINEN.-CONCORDIEN.

DISMEMBRATIONIS ET AGGREGATIONIS

DECRETUM

Quum natae essent controversiae circa exercitium curae animarum in locis vulgo *Carbona*, dioecesis Utinensis, et de *Brische*, dioecesis Concordiensis, auditis Ordinariis utriusque dioecesis, et habita ratione de iis quae Visitator Apostolicus retulit, suppleto etiam quorum interest vel sua interesse praesumant consensu, de consulto Emorum S. C. Consistorialis Patrum, SSmus D. N. Pius PP. XI, per hoc Consistoriale decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expedirentur, haec statuenda decernit, videlicet: fideles pagi vulgo *Carbona*, a paroecia S. Pauli, archidioecesis Utinensis, distrahit, eosque dioecesi Concordiensi aggregat, cum facultate eidem Ordinario Concordiensi, vel pagum ipsum vulgo *Carbona* in paroeciam erigendi, vel eos fideles cuivis paroeciae adiungendi; insuper incolas fractionis paroeciae de *Brische*, Concordiensis dioecesis, finitimos paroeciae de Methuna, huic paroeciae unit, totamque hanc paroeciam, sic unitam, ab archidioecesi Utinensi separat, dioecesique Concordiensi tribuendam esse decernit: mutatis hac de causa finibus utriusque dioecesis et singularum paroeciarum, prout rationabiliter Ordinarii in Domino statuere iudicaverint.

Ad haec omnia autem exsecutioni mandanda, idem SSmus Dnus deputare dignatus est R. P. D. Aloisium Paulini, Episcopum Concordiensem, cum facultatibus necessariis et opportunis, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum, itemque pronuntiandi super quavis oppositione in exsecutionis actu quomodolibet oritura: iniuncta eidem obligatione intra sex menses, a subsignata die computandos, transmittendi ad hanc S. C. authenticum exemplar peractae exsecutionis. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. C. Consistorialis, die 13 novembris 1923.

✠ C. Card. De Lai, Episcopus Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphael C., Ep. Volaterranus, *Adsessor.*

II

AUGUSTAN.-MONACEN. ET FRISINGEN.

DE FINIUM DIOECESIUM COMMUTATIONE

DECRETUM

Ordinarius Monacen. et Frisingen. ab Apostolica Sede expostulavit, ut pagus *Garbertshausen*, nunc pertinens ad parochiam *Klenau* in dioecesi Augustana, aggregetur viciniori paroeciae *Hirschenhausen*, archidioecesis Monacensis et Frisingensis, cui iam antea unitus fuerat. Porro SSmus Dominus Noster Pius PP. XI, rei opportunitatem ac necessitatem perspectam habens, atque attento consensu Ordinarii Augustani, preces benigne excepit ac decrevit, ut memoratus pagus *Garbertshausen* a parochia *Klenau* et a dioecesi Augustana respective dismembretur et parochiae *Hirschenhausen* simulque archidioecesi Monacensi et Frisingensi, tam in spiritualibus quam in temporalibus, uniatur.

Ad haec exsecutioni mandanda idem Ssmus Dñus deputare dignatus est R. P. D. Eugenium Pacelli, Archiepiscopum titularem Sardian. et Nuntium Apostolicum in Germania, eidem tribuens omnes facultates ad id necessarias; etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum; facto demum onere transmittendi ad S. C. Consistorialem, intra sex menses, authenticum exemplar exsecutionis peractae.

Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. C. Consistorialis, die 19 novembris 1924.

✠ C. Card. De Lai, Episcopus Sabinen., *Secretarius*.

L. ✠ S.

† Fr. Raphael C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor*.

III

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

16 octobris 1924. — Metropolitanae Ecclesiae Barensi praefecit R. P. D. Petrum Pomares, hactenus Episcopum Fodianum.

29 octobris 1924. — Metropolitanae Ecclesiae Bellogradensi, R. P. Raphaelem Rodić, O. F. M., adhuc Administratorem Apostolicum Banatus Serbi.

— Cathedrali Ecclesiae Scopiensi, R. D. Ioannem Gnidoveć, e Congregatione Missionis.

31 octobris. — Cathedrali Ecclesiae Constantiensi, R. P. D. Theophilum M. Louvard, hactenus Episcopum Lingonensem.

5 novembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Hierichuntinae, R. D. Tranquillum Silvestri, ex Instituto Veronensi Filiorum a Sacro Corde Iesu.

8 novembris. — Cathedrali Ecclesiae Nemausensi, R. D. Ioannem Girbeau, Antistitem Urbanum, Vicarium generalem Bituricensem.

— Titulari Episcopali Ecclesiae Jassensi, R. D. Antonium Laubitz, quem deputavit Auxiliarem Emi P. D. Edmundi Card. Dalbor, Archiepiscopi Gnesnensis et Posnanensis.

13 novembris. — Cathedrali Ecclesiae Cochabambensi, R. D. Iulium Garrett, canonicum ecclesiae metropolitanae de Plata.

— Cathedrali Ecclesiae de Potosi in Bolivia, nuper erectae, R. D. Cletum Loaiza, vicarium foraneum ipsius civitatis.

— Cathedrali Ecclesiae de Oruro in Bolivia, nuper erectae, R. P. Abelem Antezana, e Congreg. Missionariorum Filiorum Imm. Cordis B. M. V.

15 novembris. — Cathedrali Ecclesiae Pacensi in Bolivia, R. P. Augustum Sieffert, e Congregatione Ssmi Redemptoris.

17 novembris. — Cathedrali Ecclesiae de Tarija in Bolivia, nuper erectae, R. P. Raymundum Font, e Congregatione Missionariorum Filiorum Immaculati Cordis B. M. V.

18 novembris. — Cathedrali Ecclesiae Carpensi, R. P. D. Ioannem Pranzini, hactenus Episcopum titularem Diocaesariensem.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

APPROBATIONES

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis de Religiosis:

6 februarii 1924. — Congregationem Filiorum Matris Dei Dolorosae, vulgo *Fratrum Doloristarum* nuncupatam, cuius domus princeps in loco vulgo *Radzymin*, prope Varsaviam, sita est, *laudavit eiusque Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium, approbavit.*

18 iunii 1924. — Instituti Sororum a SSmo Salvatore, cuius domus princeps sita est in dioecesi Argentinensi, *Constitutiones definitive approbavit.*

— Instituti Sororum vulgo *Réunion au Sacré-Cœur de Jésus* nuncupati, *Constitutiones definitive approbavit.*

— Congregationis Sororum Tertii Ordinis S. Francisci, a Nativitate Dominae Nostrae, vulgo *Darderas* nuncupatarum, cuius domus princeps sita est in dioecesi Barcinonensi, *Constitutiones definitive approbavit.*

— Congregationis Sororum, vulgo *Terziarie Francescane Elisabettine* nuncupatarum, cuius domus princeps sita est Patavii, *Constitutiones definitive approbavit.*

21 iulii — Instituti Sororum *Filiarum Calvariae* nuncupati, cuius domus princeps sita est in archidioecesi Mexican., *Constitutiones definitive approbavit.*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIO

Brevi Apostolico nominatus est:

29 octobris 1924. — *Vicarius Apostolicus de Kartum in Africa Septentrionali:* R. P. Tranquillus Silvestri, presbyter ex Instituto Veronensi Filiorum a Sacro Corde.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ROMANA SEU FALISCODUNEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VEN. SERVAE DEI LUCIAE FILIPPINI, FUNDATRICIS ATQUE ANTISTITAE INSTITUTI MAGISTRARUM PIARUM AB EIUS COGNOMINE NUNCUPATARUM.

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus Theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum, nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?

In hac praenobili Causa, quae de virtutibus heroicis est venerabilis Ancillae Dei Luciae Filippini, initio ducto a probationibus, quippe quae,

ceu moris est et institutae quaestionis fert natura, iuridici fundamenti ponendae sunt loco, eas, quibus utuntur actores, eiusmodi se praebere datum fuit comperire, quales, pro Causae conditione, iussu praescriptoque legis afferri opus erat. Utroque siquidem constant illae et coalescunt elemento: orali videlicet satisque anulata, quam vocant, traditione, atque coaevo fideque historica digno venerabilis Famulae Dei vitae Commentario, nonnullis quoque eodem in Commentario insertis ab aequalibus pariter, probatisque viris datis magni ponderis attestationibus.

Has proinde, ut supra recensitas, quae adhibentur, probationes sedulo attentoque animo volvere, et perlustrari idem profecto fuit atque cominus nosse probeque intelligere, quae fuerit praefata Ancilla Dei Lucia Filippini, quaeque, dum vixit, egerit illa et operata fuerit, apprime addiscere, mente repetere atque meditari. Quibus sane ex omnibus prudens quisque, aequus iustusque rerum aestimator facile adduci potuit adductusque reapse fuit, ut suaderet sibi eamdem venerabilem Luciam in christianae perfectionis semita, quam adgressa mature fuerat, eo fuisse progressam, ut heroicae virtutis gradum atque meritum adepta sibi esse dicenda sit. Ex eiusdem namque vivendi agendique ratione, quam, sicut exhibiti Summarii enarrant describuntque tabulae, tenuit perpetuoque illa servavit, ingens emergit studium, constans atque adsiduum, quo in persequenda propria sui status vocatione totam venerabilis Dei Famula sese devovit, nec de pristino fervore quidquam remittere unquam est passa, etsi, quae e Sanctorum vitis abesse numquam solent, multae gravesque eam quoque tribulationes invenerint, aerumnae atque asperitates.

Revera, quoad inter vivos fuit cl. me. Marcus Antonius Cardinalis Barbarigo, Faliscodunensis Episcopus, cumque, eo demortuo, novus datus est Faliscodunensi ecclesiae Pastor, Pompilius Bonaventura, per integrum circiter vicennium, res Instituti Magistrarum Piarum perquam prospere feliciterque processerunt. Praeside namque venerabili Dei Famula, post primo erectam, anno millesimo septingentesimo septimo, heic alma in Urbe, voluntate et auctoritate Summi Pontificis fel. rec. Clementis Papae XI, domum, quae nunc princeps exstat ad Gymnasios, sibique promerita praeclara existimatione florescit, non paucae subinde novae apertae sunt domus, sive in ipsa Urbe, sive in variis, quae circum erant, dioecesibus non sine magna atque uberi christianae civilisque societatis permansura utilitate, Apostolicae Sedi subiecto firmiter manente Instituto cum sua Moderatrice generali, et Praelati a Pontificiis largitionibus regimini, curae et vigilantiae concredito, iuxta peculiares Constitutiones approbatas.

Quod si, in vivis adhuc agente et operante venerabili Lucia, postremis vero suae vitae annis, adversus ipsam venerabilem Dei Famulam eiusque

Institutum magna oborta est desaeviitque tempestas, haec tamen, omnia ad bonum trahente Deo, propitia exstitit occasio, ut, dum, tamquam aurum in fornace, probarentur venerabilis Ancillae Dei virtutes eoque ex experimento generosiores evaderent illae atque illustriores, insimul profundiores in dies suas radices ageret ab ea conditum Institutum. Quod propterea, post pretiosum illius obitum, conspicuos suos perrexit et pergit ferre et propagare fructus, eorumque vel ipsas facere participes remotas Americae septentrionalis plagas, industri providaque Magistrarum Piarum opera, quae, amantissimae Matris suaeque Conditricis spiritu imbutae et refertae, ab illa incoeptum solideque constitutum, quo ipsis laboriosius eo universae hominum consociationi fructuosius, mira constantia et alacritate prosequuntur opus. Ita, quod intus inerat, egressum est foras patuitque insigne huius Causae meritum, unaque cum illo perspicua facta sunt etiam Causae adiuncta, quae peculiarem quamdam ipsi imprimunt notam, eamque tempori magnopere opportunam faciunt atque accommodatam.

Quae hactenus disceptata sunt, quaeque ad instructum praecipue pertinent allatarum probationum, in medium proferre atque ad sanae critices normas recteque disserendi praecepta evolvere et enucleare scite apteque egregius sategit causae Patronus ex noviter praesertim deductis in novissima, quam ille sustinuit ex eaque superior discessit, concertatione; in generali nimirum, quae binas praehabitas, antepraeparatoriam et praeparatoriam, subsecuta est, Congregatione, quaeque, die decima prima huius currentis mensis, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Ianuario Granito Pignatelli di Belmonte, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An constet de virtutibus Theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum; nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servae Dei Luciae Filippini, in gradu heroico, in casu et ad effectum, de quo agitur?* Qui convenerant Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores sua quisque ex ordine protulerunt suffragia, quibus tamen exceptis et perpensis, Sanctissimus Dominus noster supremum Sibi reservavit iudicium, cunctosque, qui aderant, est adhortatus, ut interim Secum fervidas Deo funderent preces ad caeleste lumen implorandum. Quumque mentem Suam postmodum manifestam facere statuisset, hodiernam designavit diem Dominicam vigesimam quartam et ultimam post Pentecosten; ideoque, Sacris devotissime operatus, ad Vaticanas Aedes arcessiri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Ianuarium Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopum Albanensem, causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo

Mariani Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Ita constare de virtutibus Theologalibus, Fide, Spe et Caritate in Deum et proximum; nec non de cardinalibus, Prudentia, Iustitia, Fortitudine et Temperantia earumque adnexis venerabilis Servae Dei Luciae Filippini, in gradu heroico, ut procedi possit ad ulteriora; ad discussionem nempe quatuor miraculorum.*

Hoc Decretum publici iuris fieri, et in acta sacrae Rituum Congregationis referri mandavit nono Calendas decembres anno MDCCCCXXIV.

✠ A. CARD. VICO Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

BENEDICTIO SEISMOGRAPHI

℣. Adiutorium nostrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit caelum et terram et terram.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Omnipotens sempiterne Deus, qui respicis terram et facis eam tremere, hoc seismographon tua bene✠dictione perfunde: et praesta; ut signa terrae trementis in ipso congruenter adnotentur, et ad utilitatem plebis tuae atque ad maiorem tui nominis gloriam promovendam recte intelligantur. Per Christum Dominum nostrum.

Amen.

Virgo Maria dolorosissima, esto nobis propitia et intercede pro nobis.

Sancte Emigdi, ora pro nobis, et in nomine Iesu Christi Nazareni defende nos, et hoc seismographon ab impetu terrae motus.

Et aspergat seismographon aqua benedicta.

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI, supra descriptam formulam benedictionis seismographi adprobare dignatus est, eamque Appendici Ritualis Romani proxime futurae editionis inseri mandavit.

Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 13 februarii 1924.

✠ A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

III

BENEDICTIO BIBLIOTHECAE

℣. Adiutorium nostrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit caelum et terram.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Deus, scientiarum Dominus, bene ✠ dictionem tuam super hanc bibliothecam benignus infunde; ut ipsa ab incendiis aliisque periculis tuta consistat et in dies congruenter augeatur, et omnes qui vel officii vel studiorum ratione huc conveniunt, in divinarum humanarumque rerum scientia tuique pariter dilectione proficiant. Per Christum Dominum nostrum.

Et aspergatur aqua benedicta.

BENEDICTIO ARCHIVI

℣. Adiutorium nostrum in nomine Domini.
℟. Qui fecit caelum et terram.
℣. Dominus vobiscum.
℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Deus, veritatis et iustitiae amator, super hoc archivum, rerum gestarum documentis iuriumque instrumentis a temporum hominumque iniuria servandis constructum, bene ✠ dictionem tuam benignus infunde; ut ab incendiis aliisque periculis tutum consistat, et omnes, qui huc studiorum ratione conveniunt, veritati et iustitiae hauriendae fideliter incumbant, in tuique dilectione proficiant. Per Christum Dominum nostrum.

Et aspergatur aqua benedicta.

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI, suprascriptos ritus et formulas benedictionis bibliothecae et benedictionis archivi approbavit, et appendici Ritualis Romani inseri et rite adhiberi benigne concessit. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 23 iulii 1924.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

ROMANA

CREDITI

Pio PP. XI feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno tertio, die 21 iunii 1924, RR. PP. DD. Maximus Massimi, Pro-Decanus, Ponens, *Iulius Grazioli et Franciscus Parrillo, Auditores de turno, in causa* Romana, Crediti, *inter* Pontificium Collegium Germanicum-Hungaricum, *actorem, repraesentatum per Rev. D. Franciscum de Paula Nalbone, eiusdem Collegii Rectorem, et* Pontificium Collegium Graecum, *conventum, repraesentatum per legitimos procuratores DD. Ioannem Guasco, Sacri Consistorii advocatum, et Franciscum Bersani, advocatum, sequentem tulerunt in gradu appellationis definitivam sententiam.*

Romae, anno 1768, publico contractu, Collegium Graecum, accepta summa septemdecim millium scutatorum a Collegio Germanico-Hungarico, supposuit quasdam aedes et generatim omnia sua bona censui, sese obligando ad solvenda singulis annis scutata quadringenta viginti quinque favore Collegii Germanici-Hungarici. Cautum autem fuit ut census seu reditus solveretur sexto quoque mense « liber, francus et exemptus ab « omni et quacumque impositione, taxa, gabella, tam imposita quam impo- « nenda, etiam ex dato et facto Supremi Principis, et absque ulla diminu- « tione liber ». Cum igitur, post centum amplius annos, Regni italici lege, census in casu subiectus fuisset novi generis tributo, quod italice appellant *Imposta sui redditi di Ricchezza Mobile,* pronum erat ut quaestio oriretur de valore clausulae huiusmodi prae lege, natura sua, non debitorem, sed creditorem gravante. At facto nonnisi his postremis annis res inter bina Pontificia Collegia est in controversiam deducta. Etenim initio tributum impositum fuit utrique Collegio, et ab utroque solutum per evidentem errorem. Nam ad normam legis civilis (art. 15 *Legge per l'Imposta sui redditi di Ricchezza Mobile*) Collegium Graecum, utpote moralis persona, pro Collegio Germanico-Hungarico tributum solvere debebat, illudque ab hoc ipso Collegio repetere, censum seu reditum minuendo. Cum autem anno 1882 Fiscus refudisset Collegio Germanico-Hungarico integram pecuniae solutae summam, hanc idem Collegium non sibi vindicavit, sed Collegio Graeco

reddidit die 6 aprilis 1883. Annis vero, qui secuti sunt, iuxta communem legem Collegium Graecum tributum solvit pro Collegio Germanico-Hungarico, idque a censu solvendo detraxit. Tandem Collegium Germanicum-Hungaricum, attenta instrumenti, quam vidimus, clausula, cuius mentio invenitur in epistola quadam scripta pro Collegio Germanico-Hungarico ad Administratores Collegii Graeci anno 1918, quaestionem de clausulae valore legitime promovit atque Rotae proposuit libello diei 10 iulii 1922. Infelici sane exitu. Nam ad concordatum dubium: « An Pontificium Colle-« gium Graecum teneatur refundere Pontificio Collegio Germanico-Hunga-« rico taxam vulgo *Ricchezza Mobile* ab hoc Fisco solutam et solvendam « super censum in sorte scut. 17.000, de quo in instrumento 16 sept. 1768, « rog. Quassa, et quoad praeteritum a qua die » *negative* respondit sententia rotalis diei 22 iunii 1923. Appellante autem Collegio Germanico-Hungarico, quaeritur: « An confirmanda vel infirmanda sit sententia rotalis « diei 22 iunii 1923, in casu ».

In Iure. – Quaestio iuris, quae personarum contendentium ratione in Rota restituta agitur, saepius agitata est in foro saeculari italico. Neque tribunalium decisiones concordes fuerunt. Interdum enim iudices, inferiores praesertim atque antiquioris potissimum temporis, tenuerunt pactum de censu praestando a debitore sine diminutione et exempto ab omni fiscali onere imposito, vel imponendo, porrigendum non esse ad novum tributum « sui redditi di Ricchezza Mobile ». Ita, ex. gr., tribunal Appellationis Florentinum, die 18 iunii 1877: « Il patto stipulato in un antico contratto di censo, che questo debba essere esente da qualsivoglia peso, defalco, diminuzione o spesa, non rende obbligato il debitore al pagamento dell'imposta di Ricchezza Mobile. Quando ancora le parti contraenti si fossero con quel patto volute riferire alle imposte per avventura gravanti, o che avessero potuto in progresso gravare la rendita, il patto medesimo sarebbe nullo in virtù della Bolla Piana » (*Il Foro Italiano*, a. 1877, 934-938). Atque tribunal Anconitanum, die 2 aug. 1878: « Nei contratti dei censi stipulati imperante ancora la Bolla *Cum onus* di Papa Pio V erano vietati sotto pena di nullità quei patti, onde all'uno dei contraenti si fossero addossati quegli oneri che per legge e per natura del contratto gravavano l'altro contraente. Di conseguenza nullo sarebbe stato il patto, per cui si fosse voluto porre a carico del debitore del censo la tassa di Ricchezza Mobile, che avrebbe un giorno colpito direttamente il creditore » (*La Legge*, a. 1878, II, 356). Recentius vere tribunal Appellationis Neapolitanum, die 14 martii 1919: « Se è valido, nella vigente legislazione, fra i contraenti, il patto che pone a carico del debitore della rendita perpetua l'imposta di Ricchezza Mobile,

riducendosi ad un aumento del tasso degli interessi convenzionali, che è libero, non così può ritenersi valido rispetto alla vigente tassa il patto degli antichi censi, di doversi la rendita perpetua corrispondere franca, libera ed immune da qualunque tributo, imposto o imponendo, giacchè *voluntas contrahentium non est porrigenda ad incognita et ignorata tempore contractus* » (*Diritto e Giurisprudenza*, a. 1919, 422).

Sed praevaluit contraria sententia, quam secuta sunt Suprema tribunalia. Ita Romanum, die 11 aug. 1901: « È valido il patto con cui il debitore di un censo, costituito sotto l'impero della Bolla di Pio V *Cum onus*, si addossò l'obbligo di soddisfarlo libero ed esente da ogni gravame, dazio e tassa, come imposta così da imporsi ... Non vi ha alcuna ragione per non estendere la validità del patto stesso all'esenzione dall'attuale tassa sulla Ricchezza Mobile, implicitamente e sostanzialmente voluta e preveduta con la locuzione generale adoperata, per esimerne il creditore e imporne l'onere o il rimborso al debitore... *Tale è la giurisprudenza di questo Supremo Collegio* » (cfr. Cassazione di Roma, 12 marzo 1901, 14 marzo 1901, 18 marzo 1901, in *Rivista di Diritto Ecclesiastico*, a. 1901, 532-538). Et tribunal Florentinum, die 31 dec. 1918: « Non contravviene alle disposizioni della Bolla *Cum onus* di Pio V vigente all'epoca della costituzione di un censo e nel relativo contratto espressamente richiamata, il patto con cui si stabilisce che il canone, fissato in modesta misura, non debba esser gravato, neanche in futuro, di alcun peso a carico del creditore. Fra tali pesi futuri ed eventuali, da cui si volle esonerato il creditore, deve ritenersi compresa l'imposta di R. M. sul canone, la quale perciò nei rapporti fra i contraenti deve far carico al debitore » (*Il Foro italiano*, a. 1919, 1019-1022).

In hac altera sententia fuerunt PP., haud dubii quin pactum controversum et validum sit, non obstante lege a Pio V lata, et ita interpretandum ut ipsum novi generis tributum *sui redditi di Ricchezza Mobile* complectatur.

Equidem, ad pacti validitatem quod attinet, Bulla Pii V *Cum onus*, lata anno 1570, ait (§ 9): « Annullamus pacta continentia solutiones onerum ad eum spectare, ad quem alias de iure et ex natura contractus non spectarent ». Unde arguerunt Doctores « non valere pactum, quod debitor census teneatur exonerare emptorem census ab omni indictione, decimatione vel tributo a tyranno, iure vel iniuria, imponendo, ratione reditus per eum adquisiti vel possessi » (Cencius, *de Censibus*, p. II, c. I, q. III, a. 6, n. 1).

Attamen rigida haec regula, hoc sensu intellecta, si unquam recepta fuit, cursu temporis in desuetudinem, vel Romae, abiisse videtur. Ortis autem tempore Pii VII quaestionibus de pacti controversi valore, authenticae prodierunt declarationes, validitatem pacti firmantes. Etenim, in *Reformatione legum super impositione et solutione vectigalium*, diei 19 mar-

tii 1801, Pius VII statuerat: « Avendo Noi considerato che *i censi*, canoni e frutti compensativi costituiscono a favore dei creditori di essi una certa proprietà e diritto sui fondi censiti, livellari e soggetti alla prestazione dei frutti compensativi suddetti, quindi, nell'atto che obblighiamo i possessori dei fondi rustici al pagamento della Tassa di paoli sei per ogni libbra, ci è sembrato anche giusto ordinare, come in fatto ordiniamo, la loro proporzionata rindennizzazione per mezzo della ritenzione da farsi da essi di una parte dei frutti che pagano ai loro creditori, la quale però vogliamo che si eseguisca *pro rata commodi*, e non in altra proporzione ». Cum onus in casu gravaturum esset creditorem ex natura contractus, iuxta ipsa pontificia verba, « i censi... costituiscono a favore dei creditori una certa proprietà e diritto su i fondi censiti », contrarium pactum illicitum atque nullum fuisset ad normam regulae Pii V. Sed, contra, pactum legi praevaluit.

Nam Cardinalium Congregatio, instituta ad cognoscendas quaestiones, quibus nova lex occasionem esset datura, aperte dixit: « che in tutti i casi nei quali fra due contraenti siasi convenuto nella formazione dei loro contratti, che i canoni, *censi*, livelli, frutti compensativi e altre simili annue prestazioni, debbano farsi libere e franche da ogni gabella e tassa imposta e da imporsi, di qualunque genere e natura si sia, o con altri termini ed espressioni equivalenti, i prefati creditori di *censi*, livelli e frutti compensativi non saranno tenuti a concorrere in alcuna parte al pagamento della dativa reale; ma dovrà il pagamento della medesima interamente rifondersi sopra i debitori dei predetti canoni, *censi*, livelli e frutti compensativi ». Ubi patet pactum de solvendo censu sine diminutione, exempto ab omni onere fiscali « di qualunque genere e natura si sia », nullam prorsus exceptionem vel limitationem pati ad liceitatem et validitatem quod attinet.

Cardinalitiae Commissionis decisio, legitime probata, publici iuris facta est per Edictum Cardinalis Camerarii diei 21 iunii 1806. Quod Pius VII confirmavit in *Motu proprio* de reformanda publica administratione, die 6 iulii 1816, statuens: « Sono confermate e, dove faccia di bisogno, rinnovate tutte le disposizioni relative ai *patti di assunzione dei pesi*, e altri oggetti, contenuti nella Notificazione emanata a nome della Congregazione Economica... nel dì 21 giugno 1806 ». Hanc ipsam regulam, censuum creditoribus favorabilem, declaravit N. S. O., ut videre est in una *Romana*, *Pecuniaria*, diei 29 martii 1816, coram Bussio iuniore, et in una *Romana*, *Emphyteusis*, diei 14 maii 1824, coram de Cursiis.

Statuta pacti validitate, eiusdem interpretatio natura sua nullam peculiarem difficultatem habet. Itaque si cautum fuit, ut census solvatur exemptus ab omni onere fiscali, tam imposito, quam imponendo, ratio non suppetit cur excludatur a pacto imponendum onus fiscale *sui redditi di*

Ricchezza Mobile. Neque enim consistere videntur argumenta in contrarium, Nam quod voluntas trahi non potest ad incognita et ignorata, vel etiam incogitata, tempore contractus, eatenus urgeret exclusionem novi tributi a pacto convento, quatenus probaretur contrahentes nullimode potuisse praevidere novum tributi genus, quod reditum ipsum percelleret. Atqui contrarium, non tantum suadetur propter facilitatem praevisionis, sed etiam facto probatur. Ita audivimus Cencium disputantem de valore pacti, quo emptor census exoneraretur ab omni tributo imponendo, *ratione reditus* (l. c.). Et in citata Romana, *Emphyteusis*, diei 14 maii 1824, coram De Cursiis, disseritur de pacto, ubi, sub formula « purchè però i dazi e i pesi non venissero posti sopra i canoni » expresse praevidetur vectigal indicendum a Principe *super unis fructibus census... seorsum a praedio* (l. c.).

Minus quoque valet ratio derivata ex eo quod novum tributum, de quo agitur, impositum fuerit a civili auctoritate super ipsis bonis ecclesiasticis. Quod contrahentes Romae, sub regimine Summi Pontificis, facile praevidere non poterant. Nam voluntas contrahentium naturali rationi ferebatur non in ius, sed in factum tributi imponendi, iure vel iniuria. Quin etiam, qui cautiones adhibebat adversus factum Supremi Principis, censendus est non minus sibi cavere voluisse adversus omnem aliam auctoritatem.

Animadverterunt autem PP. assertae controversi pacti interpretationi, non tantum non obstare, sed potius favere, invocatam ab appellata sententia auctoritatem Cardinalis De Luca (*De Pensionibus*, disc. XXXIII, n. 14-15). Qui, etsi de pensione loquatur, non de censu, tamen clausulam *de exemptione ab omni onere et contributione, ex quavis causa, quantumvis speciali ac privilegiata*, ita interpretatur, ut exemptio procedat « quoad *onera ordinaria vel extraordinaria decimarum et collectarum aliarumque contributionum*, sive etiam quoad realia pro expensis culturae et collectionis cum similibus », non autem « circa illas expensas quas erogare oportet in eam causam ob quam ipsa substantia pensionis sustineatur ». Atqui patet novum tributum *sui redditi di Ricchezza Mobile*, ipsa sua natura *tributi*, accensendum esse contributionibus, non expensis erogandis ut rei substantia salva sit. Ceterum PP. adnotatum voluerunt, non sine errandi periculo argui a pensione ad censum, cum aliud sit pensio, aliud census.

In Facto. – Pactum, quo Collegium Graecum anno 1768 convenit cum Collegio Germanico-Hungarico, ut census solveretur « liber, francus et « exemptus ab omni et quacumque impositione, taxa, gabella, tam imposita « quam imponenda, etiam ex dato et facto Supremi Principis, et absque « ulla diminutione liber », licitum validumque fuisse, constat ex iis quae supra sunt exposita. Quod ipsum suadebant adiuncta contractus, cui pactum insertum fuerat, publice initi inter duo Pontificia Collegia, idque Romae.

Sed praeterea aequum bonum pactum illud ostendit lex ipsa census constituti « ad rationem scutatorum duorum et obolorum quinquaginta « monetae quolibet pro centeno et anno ». Tenuissimus scilicet erat reditus, temporum quoque habita ratione, ut arguitur ex Constitutione, tum satis recente, Benedicti XIV *Ci è stato riferito*, reditum permittente multo maiorem (4 %). Quod hodie Collegium Graecum negare non potest, cum facultatem contractus ineundi tunc a Summo Pontifice imploraverit, « a solo « fine di estinguere altro (censo) di simil sorte, *contratto già con le dovute* « *licenze*, per essere il nuovo censo *vantaggioso* allo stesso Collegio, perchè « *di minore usura* ». Nil igitur mirum quod tenuis census exigeretur immunis ab omni onere fiscali, vel imponendo.

Pacti autem verba satis superque ostendunt partium voluntatem de reditu solvendo immuni ab omni prorsus onere fiscali, haud exceptis illis quae Supremus Princeps esset in posterum impositurus. Quare, post ea quae in iure vidimus, praeiudiciales rationes in contrarium adductas refutantes, iam patet Collegium Graecum pacto teneri ad solvendum novum tributum *sui reddíti di Ricchezza Mobile* pro Collegio Germanico-Hungarico, cui reditus sine diminutione est pendendus.

Susceptum vero onus Collegium Graecum excussisse contraria conventione nullatenus probatur. Nam nullum exhibitum est documentum, praetensam habens conventionem. Quae autem adducta sunt ad arguendam conventionem, nihil probant nisi factum iam pacificum solutae a Collegio Germanico-Hungarico taxae.

Itaque constat inde ab anno 1883 Collegium Graecum, solvens ad normam legis taxam *sui reddíti di Ricchezza Mobile*, pro Collegio Germanico-Hungarico, propter censum de quo agitur, ad normam eiusdem legis, censum creditori pependisse, taxa detracta. Constat quoque anno 1883, die 6 aprilis, Collegium Germanicum-Hungaricum reddidisse Collegio Graeco solutam pro anteactis annis taxam. Sed inde Collegium Graecum praescriptionem frustra ad onus excutiendum invocare, patet, ut alia omittantur, vel ex defectu temporis per legem definiti.

Profecto, si ad rem locus sit praescriptioni, haec haberi non potuit, nisi impleto quadraginta annorum spatio. Exploratum enim est legislatione canonica Codice antiquiore, contra immobiles res *ecclesiasticas*, etsi ageretur de inferioribus ecclesiis et institutis, praescriptionem non processisse, nisi ad tempus quadraginta annorum fuisset producta (Wernz, *Ius Decret.*, III, 304). In casu autem agitur de re ecclesiastica, rebus immobilibus accensenda, ut bene tenet appellata sententia, sed praescribenda ad antiquae legislationis normam, contra regulam ab appellata sententia statutam. Cum enim lex nova brevius spatium praestituerit, annorum tri-

ginta, praescribendis rebus immobilibus, pertinentibus ad personas morales ecclesiasticas, excepta nempe Sede Apostolica alia regula utente (can. 1511), servanda est classica iuris norma, ut praescriptionis iam inchoatum tempus impleri debeat antiqua mensura, nisi antequam impleta fuerit antiqua, impleatur nova, *computanda tamen ab introducta nova lege* (Cfr. Cod. civ. ital., *dispos. trans.*, a. 47). Neque contra requisitum quadraginta annorum spatium utiliter in casu a Collegio Graeco invocatur principium quod *privilegiatus non utitur privilegio contra aequaliter privilegiatum, sed privilegia conquassantur*. Nam « privilegium speciale praefertur generali. Sic fit, quando una ecclesia praescribit contra aliam ecclesiam... ecclesia praescribens solum est privilegiata in genere... altera vero ecclesia privilegiata in specie » (Reiffenstuel, *Ius Canon.*, IV, tit. XXXIII, n. 72).

Quadraginta vero annorum possessio non habetur in casu. Possessionis enim initium factum est anno 1883, quo primum Collegium Graecum censum minuit pendendum creditori, taxa detracta, atque pro anteactis annis taxam solutam recepit. Minime vero licet Collegio Graeco initium possessionis retrotrahere, eo praetextu quod superiorum annorum tributa ipsi refusa fuerint. Etenim possessio, cum sit res facti, hanc remotionem non admittit. Eadem de causa possessionem supplere nequit ius quod Collegium Graecum ad normam legis communis habuit, vel ante annum 1883, detrahendi a censu seu reditu solutam taxam. Cum enim facto non detraxerit, possessio prorsus defuit. Constat autem, idque appellata sententia admittit, praescriptionem interruptam fuisse anno 1922. Nam eo anno, die 10 iulii, Collegium Germanicum-Hungaricum exhibuit Rotae libellum litis introductorium. Quod satis fuit ad interrumpendam praescriptionem. Etenim Codex, statuens praescriptionem interrumpi citatione legitime peracta (can. 1725, 4°), addit « nisi aliud cautum sit, ad normam can. 1508 », quo canone praescriptionis institutum generatim recipitur pro bonis ecclesiasticis « prout est in legislatione civili respectivae nationis ». Atqui civili lege italica: « La prescrizione... è interrotta civilmente in forza di una domanda giudiziale ... » (art. 2125, Cod. Civ.). Ceterum citatio legitime peracta est die 10 novembris eiusdem anni 1922. Possessio ergo, inchoata anno 1883, finem habuisse censetur anno 1922, antequam quadraginta annorum spatium impleretur.

Cum autem Collegium Graecum susceptum onus non excusserit, refundere debet Collegio Germanico-Hungarico taxam ab hoc indebite solutam, nisi invocata praescriptione ab hac restitutione excusetur. Iamvero nova lege canonica (can. 1508; art. 2144. Cod. civ. it.): « Si prescrivono col decorso di cinque anni le annualità delle rendite perpetue e vitalizie... e generalmente tutto ciò che è pagabile ad anno o a termini periodici più

brevi ». Et Supremum Civile Tribunal tenuit: « Sono soggetti alla prescrizione quinquennale i rimborsi di tassa di Ricchezza Mobile sopra rendite per censo... (il debitore di un censo) non può esimersi dal rimborso al creditore delle *ultime cinque annualità* di Ricchezza Mobile pagate pel censo stesso » (Corte di Cassazione di Roma, 18 marzo 1901, e 11 agosto 1901. Cfr. decis. 14 marzo 1901, l. c.). Regulam autem hanc de praescriptione quinquennali, late receptam, atque aequitati prorsus congruentem, « ne praestationes annuae, si essent nunc solvendae, civium facultates exhaurirent » (Genicot, *Theol. Moral.*, ed. IX, n. 494), PP. duxerunt sequendam, canonico iure non repugnante, vel pro tempore antecedente Codicem iuris canonici promulgatum, attenta quoque modica vi singularum annuarum ratarum partium. Itaque Collegium Graecum utiliter invocat praescriptionem pro ratis partibus taxae maturatis ante quinquennium computandum a die oblati Rotae libelli, retrorsum, id est ante diem 10 iulii 1917. Cui neque bona fides defuit, neque iustus titulus, cum faveret communis lex, non una tribunalium civilium decisio, atque ipse modus, quem Collegium Germanicum-Hungaricum tenuisset, praesertim refundendo census debitori summam pecuniae a Fisco repetitam.

Itaque PP. dixerunt Collegium Graecum debere ipsum solvere taxam vulgo *Ricchezza Mobile* pro Collegio Germanico-Hungarico, cui integer pendendus est census, eidemque refundere taxam solutam pro ratis partibus maturatis a die 10 iulii 1917.

Quibus omnibus in iure et in facto perpensis, Nos infrascripti Auditores de turno, pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, decernimus, declaramus et definitive sententiamus, ad propositum dubium respondentes: « *Negative*, ad primam partem; « *Affirmative* ad alteram », seu « sententiam rotalem diei 22 iunii 1923 esse « infirmandam ». Expensas autem iudiciales compensatas inter partes esse volumus.

Quare mandamus Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam Codicis iuris canonici, praesertim tit. XVII, lib. IV, *de exsecutione sententiae*, iis adhibitis exsecutivis ac coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis esse iudicaverint.

Romae, in Sede Tribunalis S. R. Rotae, die 21 iunii 1924.

Maximus Massimi, Pro-Decanus, *Ponens.*
Iulius Grazioli.
Franciscus Parrillo.

APPENDIX

SACROSANCTA PAPALIS ARCHIBASILICA LATERANENSIS

ROGITUS TRANSLATIONIS ET TUMULATIONIS EXUVIARUM LEONIS XIII P. M.

In nomine Domini. Amen. – Anno Dominicae Nativitatis millesimo nongentesimo vigesimo quarto, VI kal. novembres, Pontificatus Ssmi Dñi nostri Pii Papae XI anno III. – Solemnium decimae sextae centenariae Dedicationis Lateranensis Archibasilicae opportunitatem nactus, Ssmus Dñus noster, precibus Rmi Capituli Lateranensis favens, benigne annuit ut Summi Pontificis Leonis XIII fel. rec. mortales exuviae, abhinc annos viginti unum in temporaneo loculo Vaticanae Basilicae quiescentes, inde removerentur et ad Lateranensem Archibasilicam, in locum ab ipso Pontifice designatum ac in monumentum a Cardinalibus ab eo creatis affabre exstructum, transferri possent.

Cum vero omnia, remotis arbitris, essent parata, die vigesimo secundo huius mensis octobris, hora vigesima prima noctis, capsae in quibus Pontificis exuviae erant inclusae, privatim, nulla pompa nulloque hominum concursu, e Vaticana Basilica ad Palatium Apostolicum Lateranense, per ianuam quae Baptisterium Constantinianum prospicit, translatae sunt. Inde autem porticibus in Basilicam inlatae, in sacello a Severina gente, nigris velis mirifice ornato, depositae sunt. Quinque continuis diebus Pontificis mortales exuviae frequenti fidelium concursu magno honore affectae sunt.

Hodie, prope sacellum Ssmi Sacramenti, ante monumentum quod, artifice equite Torquato Tadolini, honori et memoriae eiusdem Pontificis erectum est ad latus dexterum magnae absidis, quam Pius IX inchoavit ac Leo XIII magnifico opere complevit, tumulationis causa translatae sunt.

Igitur, praesentibus Emo Card. Basilio Pompilj, Lateranensis Archibasilicae Archipresbytero, pontificalibus paramentis induto, aliisque Rmis Patribus Cardinalibus; Rmo Capitulo Lateranensi eiusque Vicario, et singillatim Rmis Dñis Petro Cisterna et Angelo Mariani, Camerariis; Ioanne Bressan et Iosepho Quadrini, fabricae Ecclesiae praepositis; Carolo Sica, Archiepiscopo tit. Damasceno, a Secretis Capituli; Carolo Respighi, apostolicis caeremoniis praefecto, testibus a me rogatis; necnon quibusdam illustribus viris, de gente etiam defuncti Pontificis; prima capsa ex ulmo detracta est, ac a Patre Emo Cardinali Archipresbytero aliisque praeclaris viris diligenter recognita sunt – in plumbea

secunda capsa – integra et intacta sigilla, quae in prima depositione apposita fuerunt.

Cum denique omnia, iuxta Caeremoniale depositionis Summorum Pontificum, rite peracta sunt, deducta brevi pompa, hymnumque *Benedictus* musicis canentibus, capsa continens exuvias Leonis Papae XIII in monumentum, a parte postica, inlata est: quae pars de praesenti per fabros murarios, posito hoc titulo LEO XIII, marmore inscripto, muro clausa est.

Quae omnia ego infrascriptus Cancellarius Lateranensis Archibasilicae vidi et scripsi, adstantibus et videntibus testibus uti supra rogatis. Originale autem instrumentum, rite subscriptum, in locum depositionis immissum est: exemplar eiusdem in Archivum Lateranensis Archibasilicae servandum traditum est.

Datum Romae ad Lateranum, die, mense et anno de quibus supra.

L. ✠ S.

Subsignati:

✠ VINCENTIUS CARD. VANNUTELLI, Episc. Ostien. et Praenestinus, *Datarius.*

✠ BASILIUS CARD. POMPILJ, Episc. Veliternen., *Archibasilicae Lateranensis Archipresbyter.*

RAPHAËL CARD. MERRY DEL VAL, *Basilicae Vaticanae Archipresbyter.*

PETRUS CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

CAROLUS SICA, Arch. tit. Damascenus,
PETRUS CISTERNA,
ANGELUS MARIANI,
IOANNES BRESSAN,
IOSEPH QUADRINI,
CAROLUS RESPIGHI.

Ioannes Giontoni, *Cancellarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Mercoledì 20 novembre la Santità di Nostro Signore ha ricevuto in Udienza solenne, per la presentazione delle lettere credenziali, S. E. il Signor Barone GIULIO DE BORNEMITZA, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario dell'Ungheria.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Mercoledì 5 novembre 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi Signori Cardinali e col voto dei Reverendissimi Prelati e Consultori Teologi, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* dei Sacri Riti, per discutere sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del Beato Giovanni Eudes, Missionario Apostolico e Fondatore della Congregazione di Gesù e Maria, volgarmente detta degli *Eudisti*, i quali miracoli vengono proposti per la sua Canonizzazione.

Martedì 11 novembre 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi l'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi, componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio delle virtù in grado eroico nella Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Ven. Serva di Dio Lucia Filippini, Fondatrice e Superiora dell'Istituto delle Maestre Pie, dette, dal suo cognome, *Filippini*.

Martedì 18 novembre 1924, presso l'Emo Signor Cardinale Antonio Vico, Ponente della Causa di Beatificazione o Dichiarazione del Martirio dei Servi di Dio, Giovanni De Brebeuf, Gabriele Lalemant, Antonio Daniel, Carlo Garnier, Natale Chabanel, Isacco Jogues, Sacerdoti, nonchè Renato Goupil e Giovanni de la Lande, Coadiutori, della Compagnia di Gesù, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria*, nella quale dai Revmi Prelati officiali e dai Consultori teologi si è discusso il dubbio, se consti del martirio, della causa del martirio e dei segni o prodigî dei medesimi Servi di Dio, che si asseriscono uccisi in odio alla Fede.

Martedì 25 novembre 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Ordinaria*, nella quale al giudizio degli Emi e

Rmi Signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

I. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Serva di Dio Maria della Solitudine Torres Acosta, Fondatrice dell'Istituto delle Suore Serve di Maria, Ministre degli Infermi.

II. Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Maria Emilia De Vialar, Fondatrice dell'Istituto delle Suore di S. Giuseppe dell'Apparizione.

Martedì, 2 dicembre 1924, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'Augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione Generale dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali con i Rmi Prelati Officiali e Consultori teologi, che la compongono, hanno emesso il loro voto sopra il dubbio, detto del *tuto*, per la solenne Canonizzazione del Beato Giovanni Battista Maria Vianney, Confessore, Parroco del luogo detto *Ars*, nonchè sopra due miracoli, che si asseriscono da Dio operati per intercessione della Beata Maddalena Sofia Barat, Fondatrice della Società delle Suore del Sacro Cuore, i quali miracoli vengono proposti per la sua Canonizzazione.

SEGRETERIA DI STATO

NOTIFICAZIONE

In seguito a domanda, si notifica che l'*Unione Internazionale delle Leghe Cattoliche Femminili*, di cui la Signora F. Steenberghe-Engeringh è attuale Presidente, è la *sola* Unione Internazionale Femminile che sia stata autorizzata ed incoraggiata dalla Santa Sede, e di cui gli Statuti siano stati approvati dalla medesima.

Si richiama opportunamente su ciò l'attenzione dell'Episcopato e del Clero cattolico.

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

20 ottobre 1924. Gli Emi Signori Cardinali Aidano Gasquet, Francesco Ehrle e Luigi Sincero, *Membri della Sacra Congregazione Ceremoniale.*

30 » » L'Emo Sig. Card. Luigi Sincero, *Membro della Pontificia Commissione per l'interpretazione autentica del Codice di Diritto Canonico.*

» » » Monsig. Pietro Pisani, Arciv. tit. di Costanza di Scizia, *Consultore della medesima Pontificia Commissione.*

10 novembre 1924. Il Revmo Sac. Prof. Ernesto Ruffini e il Revmo P. Pietro Vidal S. I., *Consultori della Suprema Sacra Congregazione del S. Officio.*

» » » Il Revmo P. Alberto Vaccari S. I. e il Revmo P. Giovanni Battista Frey della Congregazione dello Spirito Santo, *Qualificatori della Suprema Sacra Congregazione del S. Officio.*

» » » Monsig. Alfonso Carinci, *Consultore della S. C. del Concilio.*

14 » » L'Emo Sig. Card. Giovanni Bonzano, *Membro della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.*

29 » » Monsig. Giuseppe Zaccarella, *Pro-Segretario delle Lettere Latine.*

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

27 agosto 1924. Monsig. Enrico Quattrocolo, *Prelato Uditore nel Tribunale della Sacra Romana Rota.*

14 novembre » L'Emo Sig. Card. Giovanni Bonzano, *Protettore delle Suore della Provvidenza in « Saint Mary of the woods »*. (Indiana, U. S. A.).

Assistente al Soglio Pontificio:

14 novembre 1924. Monsig. Carlo Falcini, Vescovo di S. Miniato.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

16 novembre 1924. Monsig. Emmanuele Diaz Calderón, dell'archidiocesi di Angelopoli.

Prelati domestici di S. S.:

13 settembre 1924. Monsig. Patrizio L. Mahony, della diocesi di Nashville.

29 ottobre » Monsig. Guglielmo Quinn, della diocesi di Lincoln (U. S. A.).

6 novembre » Monsig. Pietro Stroomer, della diocesi di Harlem.

12 » » Monsig. Carlo Curran, della diocesi di Indianapoli.

13 » » Monsig. Alessandro Grigaitis, della diocesi di Sejny.

» » » Monsig. Stanislao Rospond, della diocesi di Cracovia.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine Piano:

12 novembre 1924. Al sig. Francesco Giuseppe Reitz, della diocesi di Indianapoli.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

24 ottobre 1924. Al sig. Mohammed Agha, della città di Zagho in Mesopotamia.

29 » » Al sig. Emilio Claviez, della diocesi di Meissen.

» » » Al sig. conte Alessandro Datti, Guardia Nobile di S. S.

La Gran Croce dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

13 ottobre 1924. Al sig. conte Giuseppe Somssich de Saard (Ungheria).

10 novembre » Al sig. conte Emmanuele Peretti della Rocca, Direttore degli Affari Politici di Francia.

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

17 maggio 1924. Al sig. Giovanni Singerberger, della diocesi di Milwaukee.

13 ottobre » Al sig. Giulio Ullmann de Erény, dell'archid. di Strigonia.

22 » » Al sig. cav. Gabrio Frigo, della diocesi di Vicenza.

28 » » Al sig. cav. Giuseppe Vastapane, dell'archidiocesi di Torino.

19 novembre » Al sig. Giuseppe Musso, della medesima archidiocesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

8 ottobre 1924. Al sig. Leonardo Van den Brooke (Olanda).

16 » » Al sig. ing. Luigi Antonini, dell'archidiocesi di Milano.

25 » » Al sig. avv. Enrico Ripert, della diocesi di Marsiglia.

» » » Al sig. Edoardo Michiels, dell'archidiocesi di Malines.

» » » Al sig. Edoardo De Koster, della medesima archidiocesi.

29 » » Al sig. Igino Busetti (Roma).

» » » Al sig. Natale Pinat, della diocesi di Grenoble.

7 novembre » Al sig. Pietro Gerardo Buskens, della diocesi di Harlem.

» » » Al sig. Paolo Ludovico Ernesto Gigon, della diocesi di Amiens.

17 » » Al sig. Giovanni Morsani (Roma).

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

4 ottobre 1924. Al sig. dott. Icilio Feliciani (Roma).

29 » » Al sig. ing. arch. Giuseppe Momo, della diocesi di Fano.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

18 ottobre 1924. Al sig. Ferdinando Mueller, dell'archidiocesi di Monaco e Frisinga.

» » » Al sig. Stefano Bierner, della medesima archidiocesi.

» » » Al sig. Antonio Schlueter, della medesima archidiocesi.

29 » » Al sig. Selim Effendi Djembart, del Vicariato Apostolico di Siria.

17 novembre » Al sig. Edoardo Steyaert, dell'archidiocesi di Malines.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

31 ottobre 1924. Monsig. Ferdinando Ferrari, della diocesi di Guastalla.
3 novembre » Monsig. Ernesto Ferrario, dell'archidiocesi di Milano.
5 » » Monsig. Tommaso Mika, della diocesi di Budejovice.
» » » Monsig. Francesco Ondok, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Budař, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Edoardo Balestra, dell'archidiocesi di Ancona.
» » » Monsig. Giuseppe Radicioni, della medesima archidiocesi.
14 » » Monsig. Giovanni Madej, della diocesi di Cracovia.
15 » » Monsig. Ferdinando Hrdy, della diocesi di Parenzo.
» » » Monsig. Giorgio Hoeger, dell'archid. di Monaco e Frisinga.
» » » Monsig. Giovanni Bednarek, della diocesi di Breslavia.
» » » Monsig. Giuseppe Bulowski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Enrico Hoogveld, dell'archidioc. di Utrecht.
» » » Monsig. Giuseppe Carlo Schrijnen, della medesima archidioc.
18 » » Monsig. Giuseppe F. Fraitzheim, della diocesi di Little-Rock.
» » » Monsig. Agostino P. Gallagher, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Guglielmo J. Carroll, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Gualtiero J. Tymin, della medesima diocesi.
22 » » Monsig. Michele Marmora, della diocesi di Assisi.
24 » » Monsig. Luigi Cammarota, della diocesi di Caltanissetta.
25 » » Monsig. Elia Lutzu, della diocesi di Ozieri.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa Soprannumerarî di S S.:

23 gennaio 1923. Il sig. marchese Riccardo de Ghantuz Cubbe (Roma).
6 novembre 1924. Il sig. conte Arturo de Marchant et d'Ansembourg, della diocesi di Ruremonda.
» » » Il sig. conte Rodolfo de Marchant et d'Ansembourg, della medesima diocesi.
15 » » Il sig. barone Edmondo Raitz de Frentz, dell'archidiocesi di Colonia.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

5 novembre 1924. Monsig. Giovanni Spannbauer, della diocesi di Budejovico.
19 » » Monsig. Carlo Cesca, del Patriarcato di Venezia.

Cameriere d'onore di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

26 agosto 1924. Il sig. Eduardo Fernandez Molina, dell'archid. di Granata.

Chierico della Cappella Pontificia:

24 novembre 1924. Il Rev.do sac. Carlo Chiesa Bini.

NECROLOGIO

19 novembre 1924. Emo Sig. Card. Michele Logue, del titolo di S. Maria della Pace, Arcivescovo di Armagh.